

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๔-๕๐๐๐ ภายใน
๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับประจำวันที ๓๐ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๑, ๒๒ มูลค่าข่าว ๗๒๔,๗๘๔.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เข็มชัย ชุตินวงศ์

อธิบดีอัยการสำนักงานที่ปรึกษาากฎหมาย

ไลฟ์สไตล์...คลายเหนื่อย
**เข็มชัย
ชุตินวงศ์** 22
อธิบดีสนบ.ที่ปรึกษาฯ

ไลฟ์สไตล์
คลายเหนื่อย

ทวิศักดิ์ ชิตทัฬห

คอลัมน์ “ไลฟ์สไตล์...คลายเหนื่อย” ใน
สุดสัปดาห์นี้ ผมขอนำท่านผู้มีอุปการคุณไป
สัมผัสชีวิตของเด็กคนหนึ่งที่ได้เติบโตมาจากครอบครัว
ที่อบอุ่น มีคุณพ่อเป็นถึงผู้พิพากษา และมีคุณ

แม่เป็นศึกษานิเทศก์จึงถูกอบรมบ่มนิสัยให้รักการ
เรียนมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย จนในที่สุดเด็กคนหนึ่งที่
ก็ไม่ได้ทำให้ทั้งพ่อและแม่ผิดหวัง เพราะเด็กคน
นี้ได้เจริญเติบโตในหน้าที่การงานมาตามลำดับจน
กระทั่งปัจจุบันมีตำแหน่งแห่งที่เป็นถึงอธิบดี
อัยการสำนักงานที่ปรึกษาากฎหมาย สำนักอัยการ
สูงสุด โดยเขาคอนันต์คือ “เข็มชัย ชุตินวงศ์” ส่วน
เรื่องราวของท่านตั้งแต่วัยเด็กจนเติบโตมาเป็น
ผู้ใหญ่มีความน่าสนใจเช่นไรนั้นเราลองมาติดตาม
ดูกันดีกว่าครับ

ผมเป็นชาวกรุงเทพมหานคร โดยกำเนิด บ้านเดิมอยู่แถวถนน สุขุมวิท ใกล้กับวังสวนจิตรลดา เกิดเมื่อวันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2497 คุณพ่อชื่อ **นายมนี ชุตินวงศ์** เป็นผู้พิพากษา ตำแหน่งสุดท้ายเป็นหัวหน้าคณะในศาลฎีกา และเป็นผู้พิพากษารุ่นเดียวกับ **ท่านอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์** คุณแม่ชื่อ **นางทวีลิน ชุตินวงศ์** ท่านเป็นครูตำแหน่งสุดท้ายเป็นศึกษานิเทศก์ในกระทรวงศึกษาธิการ ช่วงที่ผมเกิดคุณพ่อท่านได้ย้ายมาประจำอยู่ที่ส่วนกลาง และท่านไม่ได้ย้ายไปต่างจังหวัดอีกเลย ผมมีพี่ชายคือ **นายแพทย์ศุภวัฒน์ ชุตินวงศ์** เคยเป็นคณบดี คณะแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อายุมากกว่าผมถึง 15 ปี ผมสมรสครั้งแรกกับ **นางวานิช ชุตินวงศ์** (สกุลเดิม ศรีบัวเอี่ยม) มีบุตรด้วยกัน 2 คน แต่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. 2542 สมรสครั้งที่ 2 กับ **นางอรุณี ชุตินวงศ์** (สกุลเดิม อนันต์ชัยศิลป์) มีบุตร 1 คน **ด.ช. ชุตินวัต ชุตินวงศ์** ปัจจุบันอายุ 9 ขวบ

ช่วงวัยเด็กผมเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ที่โรงเรียนอนุบาลวัดปริยายก เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร หลังจากนั้นผมเรียนต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวันหรือสาธิตปทุมวัน ซึ่งช่วงนั้นเป็นระบบมัธยมศึกษาการที่คุณพ่อท่านได้มาทำงานในส่วนกลางนั้นทำให้ผมได้เรียนหนังสือแบบเข้าไปเย็นกลับ และได้อาศัยรถคุณพ่อรับส่งไปโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากโรงเรียนอยู่ระหว่างทางที่คุณพ่อไปทำงานซึ่งได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณพ่อคุณแม่

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผมเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 -5 ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาการเรียนของผมในระยะแรกจะมุ่งแต่เรียนอย่างเดียวซึ่งคุณพ่อจะคอยเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ดังนั้นในช่วงนี้ผมถือว่าได้ขาดไปอย่างหนึ่งคือการเล่นกีฬาและดนตรี แต่ผมถือว่าในช่วงนั้นผมเป็นคนเรียนหนังสือเก่ง ซึ่งผมเองไม่ได้คิดว่าตนเองประสบความสำเร็จเพราะว่ายังขาดส่วนอื่นๆ

จะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญเช่นการมีเพื่อนเยอะๆ หรือการเล่นกีฬา เมื่อผมมาเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ผมได้เปลี่ยนพฤติกรรมในการคบเพื่อนมากขึ้น และมีการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนมากขึ้นในช่วงนี้การเรียนนั้นดีพอสมควร และจบการศึกษามัธยมปลายเมื่อปี พ.ศ.2515 ในสมัยนั้นผู้ที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์นั้นส่วนใหญ่จะไปเข้าเรียนต่อคณะแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ในท้องที่ที่เลือกเรียนคณะนิติศาสตร์เป็นอันดับแรกซึ่งในสมัยนั้นผู้ที่จะเลือกเรียนคณะนิติศาสตร์จะเลือกในลำดับท้ายๆ เลย เนื่องจากคณะนิติศาสตร์ไม่เป็นที่นิยม

เหตุผลที่ผมเลือกเรียนคณะนิติศาสตร์ก็ เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากคุณพ่อ อีกประการหนึ่งก็คือวิชาวิทยาศาสตร์นั้นเป็นวิชาที่มี**เหตุผล** ผมจึงเลือกเรียนคณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์ฯ เป็นอันดับแรก ซึ่งผมได้เข้าเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ.2515 เมื่อเรียนวิชากฎหมาย ทำให้คิดได้ว่าเป็นวิชาที่มีตัวตนในตัวเอง ซึ่งเดิมนั้นคณะนิติศาสตร์นั้นอยู่ในคณะรัฐศาสตร์ ซึ่ง เป็นแผนกหนึ่งของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ฯ ปีที่ผมเข้าเรียนนั้นได้มีการแยกเป็นคณะนิติศาสตร์แล้วแต่ยังต้องอาศัยอาคารของ คณะรัฐศาสตร์เรียนอยู่ เมื่อผมเรียนได้ 2 ปีคณะนิติศาสตร์จึงมีอาคารเรียนเป็นของตัวเอง ดังนั้นปีที่ผมเข้าเรียน คณะนิติศาสตร์ยังต้องอาศัย อาคารของคณะรัฐศาสตร์เป็นที่เรียนอยู่การเรียน วิชากฎหมายนั้นผมรู้สึกว่ายิ่งเรียนก็เกิดความชอบและสนใจมากขึ้น ทำให้ผลการเรียนนั้นดีขึ้น ผมจบนิติศาสตรบัณฑิต เมื่อปี พ.ศ.2518 ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หลังจากนั้นได้เรียนเนติบัณฑิต ซึ่งในสมัยนั้นก็เป็นธรรมดา กับผู้ที่เรียนนิติศาสตร์ เมื่อเรียนจบจะต้องไปเรียนเนติบัณฑิต ซึ่งผมเรียนเนติบัณฑิตรุ่นที่ 29 การเรียนที่เนติบัณฑิตนี้เป็นการเรียนที่ผมได้ทุ่มเทมากที่สุดใช้เวลาเรียน 1 ปี ซึ่งการเรียนในสมัยนั้นผมคิดว่า ยากกว่าในสมัยนี้ คือทุกวิชาจะเรียน 1 ปีเต็ม คือเรียนภาค 1 และ 2 ต่อเนื่องกัน ไม่เหมือนการเรียนในปัจจุบันนี้ ที่ต้องเรียนตลอดปีแล้วสอบครั้งเดียว คือ ต้องสอบในเดือน มีนาคม สอบภาค 1 และในเดือนเมษายน สอบ

ภาค 2 การสอบนั้นเป็นการสอบที่ละภาค แต่สอบติดกัน แต่ละภาคจะมีการสอบ 2 วิชา และจะต้องสอบให้ได้ทั้ง 2 วิชา ถ้าไม่ได้ก็ถือว่า ตกเลย จะสอบเก็บทีละวิชาไม่ได้

ซึ่งการเรียนของผมในขณะนั้นส่วนตัวคิดว่า ได้มีการเตรียมตัวมาอย่างดี ดูหนังสืออย่างเต็มที่ ซึ่งผมสอบได้ที่ 1 เเนติบัณฑิต ในสมัยนั้นเป็นการแข่งขันกันระหว่างผู้ที่จบนิติศาสตร์ จุฬาฯ กับผู้ที่จบนิติศาสตร์ ธรรมศาสตร์ มีรุ่นพี่ซึ่งเป็นผู้พิพากษามายกกว่ามีข่าวมีคนสอบได้ก็เกียรตินิยมเนติบัณฑิต ซึ่งตอนนั้นผมไม่รู้ว่าเป็นอะไร และเนติบัณฑิตมีเกียรตินิยมมีด้วยหรือซึ่งถือว่ามันเป็นหลักเกณฑ์ที่มีอยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการเคยได้เลย เมื่อมีการประกาศผลผมสอบได้ที่ 1 และได้เกียรตินิยมด้วยการที่จะได้เกียรตินิยมจะต้องมีการสอบปากเปล่าในคณะพิเศษ ซึ่งในขณะนั้นผมก็กังวลอยู่ว่าจะสอบได้หรือไม่ ซึ่งมีการซักถามค่อนข้างที่จะละเอียดทีเดียว คือจะถามแทบทุกเรื่องเกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งก็ผ่านไปได้ด้วยดี และเป็นเนติบัณฑิตเกียรตินิยม ซึ่งผมเป็นคนแรกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมาอีก 2 คนเป็นผู้หญิง จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1 คนและจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีก 1 คน

เมื่อผมเรียนจบเนติบัณฑิตผมได้ทำงานสอนหนังสือที่คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2519 ในปีเดียวกันผมได้สอบทุนของรัฐบาล ในความต้องการของสำนักงานอัยการสูงสุดไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ผมจบปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เป็น MASTER OF LAWS ช่วงเรียนอยู่ที่ฮาร์วาร์ดนั้นยอมรับว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน

ในสมัยที่ผมยังเด็กเรื่องนักเรียนนักเล่นนั้นก็มีบ้าง แต่มีน้อยและไม่ค่อยเป็นอันตรายมาก

ซึ่งในสมัยนั้นนักเรียนที่ตีกันส่วนมากจะใช้อาวุธเป็นไม้เท้าอาวุธที่ร้ายแรงที่สุดในสมัยนั้นจะเป็นขวดหรือหินงาสติก ส่วนอาวุธที่ร้ายแรงกว่านี้ไม่มี และการตีกันนั้นจะไม่ค่อยมีให้เห็น

มากเนื่องจากการเรียนการสอบนั้นต่างกันกับของไทยมาก ระบบกฎหมายก็ไม่เหมือนของไทย ที่สำคัญเรื่องภาษา ดังนั้นการเป็นคนละระบบกับเราจึงต้องปรับตัวเพื่อที่ต้องรับกับความแตกต่าง ในที่สุดก็สามารถสอบได้ แต่ผมไม่ถือว่าประสบความสำเร็จ เมื่อปี 2523 ผมได้กลับมาประเทศไทยทำงานใช้ทุนรัฐบาลที่สำนักงานอัยการสูงสุด การทำงานครั้งแรกที่สำนักงานอัยการสูงสุด

เมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2523 ในตำแหน่ง
อัยการผู้ช่วย ซึ่งผมทำงานในหน้าที่ข้าราชการ
อัยการมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน นอกจากการ
เป็นอัยการแล้วผมยังเป็นอาจารย์พิเศษสอนหนังสือที่คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตั้งแต่ปี 2523 ถึงปัจจุบัน และได้สอนที่มหา
วิทยาลัยอื่นๆ อีกหลายแห่ง นอกจากนี้ผมได้เป็น
ศาสตราจารย์พิเศษ (ศ.) ของคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2548 ผมถือว่า
เป็นตำแหน่งที่ผมภาคภูมิใจอีกตำแหน่งหนึ่งที่ได้
อุทิศทั้งเวลาและความสามารถให้กับทางคณะ
นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อจากนั้น
เมื่อปี พ.ศ.2535 เป็นอัยการจังหวัดประจำศาล
แขวงนนทบุรี ปี พ.ศ.2536 เป็นอัยการจังหวัด
ปทุมธานี เมื่อปี พ.ศ.2337 ได้ย้ายมาเป็นอัยการ
ที่ปรึกษากฎหมาย เมื่อปี 2548 ได้เป็นอธิบดีอัยการ
สำนักงานคดีล้มละลาย ปี.พ.ศ. 2549 เป็นอธิบดี
สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการอัยการ ปัจจุบัน
เป็นอธิบดีอัยการที่ปรึกษากฎหมาย

นอกจากนี้ยังเป็นกรรมการกฤษฎีกา กรรมการ
การเนติบัณฑิตยสภา ในชีวิตการทำงานของผม
ในหน้าที่อัยการส่วนใหญ่จะอยู่ที่สำนักงาน
อัยการ ที่ปรึกษากฎหมาย จะมีงาน 2 ลักษณะ
คืองานสำนวนประชุมร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ งาน
สำนวนจะเป็นงานตรวจร่างสัญญา ที่ทางหน่วย
งานของทางราชการส่งมา ส่วนงานที่ไปประชุม
ร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ นั้น จะเป็นผู้แทนที่สำนั
กงานอัยการสูงสุดร่วมประชุมเพื่อแก้ไขปัญหา
หรือทำงานร่วมกันในเรื่องหนึ่งเรื่องใด เป็นงาน
ในลักษณะการระดมสมอง ดังนั้นการทำงานของ
ผมจากการทำหน้าที่เป็นอัยการ เป็นอาจารย์ผม
ยังได้ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการ กฤษฎีกาคณะ
12 ซึ่งมีการประชุมที่สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาการที่ผมเป็นกรรมการเนติบัณฑิตยสภา
ซึ่งเป็นสภาวิชาชีพทางด้านกฎหมาย ประกอบ
ด้วยกรรมการจากผู้พิพากษาอัยการ ทนายความ
และวิชาชีพกฎหมายอื่นๆ ในส่วนนี้ผมได้รับตำ
แหน่งเลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายเนติ
บัณฑิตยสภา เมื่อปี พ.ศ.2548-2551 ในตำแหน่ง
เลขาธิการ ซึ่งผมเป็นคนแรกที่ มาจากอัยการได้
รับแต่งตั้ง ซึ่งที่ผ่านมาคนที่ เป็นเลขาธิการจะเป็น

ผู้พิพากษาลดหมา

ในสมัยที่ผมยังเด็กเรื่องนักเรียนนักเลงนั้นก็มีบ้าง แต่มีน้อยและไม่ค่อยเป็นอันตรายมาก ซึ่งในสมัยนั้นนักเรียนที่ตีกันส่วนมากจะใช้อาวุธเป็นไม้ที่ อาวุธที่ร้ายแรงที่สุดในสมัยนั้นจะเป็นขวดหรือหนังสือตี ส่วนอาวุธที่ร้ายแรงกว่านั้นไม่มีและการตีกันนั้นจะไม่ค่อยมีให้เห็น ที่สำคัญนักเรียนเตรียมอุดมศึกษานั้นเป็นเด็กเรียนเสียส่วนใหญ่ไม่ไปมีเรื่องกับใคร ประกอบกับโรงเรียนก็มีน้อย ในสมัยที่ผมเรียนอยู่ที่เตรียมอุดมศึกษานั้น เป็นช่วงที่ศูนย์การค้าสยามสแควร์เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ๆ ยังไม่เป็นที่ชุมนุมของกลุ่มวัยรุ่นมากนักบริเวณนั้นจะมีโรงภาพยนตร์สยามเป็นที่แรกต่อมาก็เป็นโรงภาพยนตร์ลิโด จากนั้นก็จะมีศูนย์การค้า ไทยโดมารู และอินทราแต่ในปัจจุบันที่ต่างๆ เหล่านี้ได้กลายเป็นตำนานไปหมดแล้ว ในปัจจุบันมักจะรู้จักกันในนามสยามพารากอน

ชีวิตผมนั้นจะคาบเกี่ยวระหว่างศูนย์กลางการบันเทิงวังบูรพา ในช่วงที่ผมเป็นเด็กพอจำได้ว่าผมรู้สึกดีใจและมีความสุขที่สุด เมื่อตอนที่คุณพ่อพาไปดูหนัง ที่โรงภาพยนตร์แกรนด์ หรือโรงภาพยนตร์คิงส์ยานวังบูรพา เมื่อหนังเลิกพอจะพาไปกินข้าวและพาไปหาซื้อหนังสือซึ่งเป็นความ

สุขที่สุดในชีวิตของผมในสมัยนั้น สุดยอดเลยที่เดียว คือคุณพ่อจะพาไปเดือนละครั้ง เราก็จะรอวันนี้ว่าเมื่อไหร่จะได้ไปดูหนังกินข้าวและไปหาซื้อหนังสือ หนังสือที่ซื้อจะเป็นนิทานหรือหนังสือที่ชอบ ส่วนมากเป็นหนังสือของสำนักพิมพ์รวมสาส์น ผมก็ชอบอ่านนิทานมาก มีหนังสือมากเลยละครับ

เมื่อถึงยุควังบูรพาภิรมย์มีสยามสแควร์เกิดขึ้น ซึ่งเป็นแหล่งบันเทิง แหล่งช้อปปิ้ง จุดเปลี่ยนถึงมาอยู่ที่สยามสแควร์ซึ่งเป็นแหล่งรวมวัยรุ่นมากขึ้น ซึ่งเป็นจุดนัดพบไม่ว่าจะไปดูหนังซื้อสินค้าและสิ่งของต่างๆ ส่วนตัวไม่ค่อยได้ไปเที่ยวที่สยามสแควร์บ่อยนักสำหรับการดูหนังในสมัยนั้นค่าตั๋วราคาแค่ 10 บาทสูงสุดในสมัยที่โรงภาพยนตร์ในย่านสยามสแควร์เปิดแรกๆค่าตั๋วดูหนังราคา 15 บาท ช่วงนั้นโรงหนังที่เป็นที่นิยมเป็นโรงภาพยนตร์เฉลิมไทย เฉลิมเขต และสยาม

สำหรับการดูหนังของผมในช่วงแรกๆจะไปกับคุณพ่อคุณแม่จะไปกับเพื่อนก็เมื่อตอนที่ผมเรียนที่เตรียมอุดมศึกษา หนึ่งทีไปดูส่วนมากจะเป็นหนังไทย ผู้แสดงนำในช่วงนั้นส่วนใหญ่จะเป็นมิตร ชัยบัญชา แสดงคู่กับนางเองคู่ขวัญ เพชรา เขาวราชมณี, สมบัติ เมทะนี, ยอดชาย เมฆสุวรรณ ต่อมาก็คือยุคของ สรพงษ์ ชาตรี ถ้าเป็นหนังต่างประเทศจะชอบดูหนังเพลงหรือหนังแอ็กชั่น หรือแบบทั่วๆ ไป ผมเป็นคนดูหนังแบบซ้าๆ ได้ ที่ผ่านมามีชอบดูหนังตามโรงมากกว่า แต่เนื่องจากสภาวะในปัจจุบันที่รถราติดขัดมากจึงได้ใช้วิธีซื้อแผ่นซีดีหรือดีวีดีมาดูที่บ้าน ที่จริงผมชอบบรรยากาศที่โรงภาพยนตร์มากกว่า ซึ่งโรงภาพยนตร์ในสมัยก่อนนั้นมันดูอลังการ ผมยังคิดถึงโรงภาพยนตร์สกาล่าหรืออินทรา เมื่อสมัยก่อนดูใหญ่

มาก เวลาเขาจะฉายหนังมีความรู้สึกตื่นเต้น รู้สึกดูอลังการซึ่งต่างกับสมัยนี้โรงภาพยนตร์ดูจะเล็กลง ส่วนการฟังเพลงนั้นในช่วงวัยเด็กผมก็ชอบฟังเพลงแนวลูกทุ่ง ช่วงที่ผมเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีอยู่ช่วงหนึ่งผมป่วยหนักมากต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ช่วงนั้นไม่ได้ทำอะไรนอกจากการฟังเพลง ประมาณปี 2512 เพลงลูกทุ่งกำลังดัง สุรพล สมบัติเจริญ นักร้องลูกทุ่งถูกยิงตาย และเป็นช่วงที่มีภาพยนตร์เพลงเช่นเรื่อง มนต์รักลูกทุ่ง ทำให้เพลงลูกทุ่งเป็นที่นิยมมาก ผมชอบเพลงลูกทุ่งมาก่อนเพราะชอบเสียงร้องของ ผ่องศรี วรนุช, บุปผา สายชล, ไพบรณี เพชรสุพรรณ, รุ่งเพชร แหลมสิงห์ เพลงที่ผมชอบนั้นจะเป็นเพลงมนต์รักลูกทุ่งและเพลงอีกหลายเพลงในภาพยนตร์มนต์รักลูกทุ่ง และเพลงลูกทุ่งในยุคหลังที่ ก๊อด จักรพรรณ์ นำเอาเพลงเก่ามาร้องผมก็ชอบนะครับ ซึ่งช่วงนั้นผมยังไม่ได้ฟังเพลงสากลหรือเพลงไทยสากล เช่น สุเทพ วงศ์กำแหง, ชรินทร์ นันทนาคร หลังผมไปเรียนต่างประเทศกลับมา ประเทศไทย เริ่มมีเพลงประเภทสตริง เช่นวง ชาตรี, รอยัล สไปรท์ เป็นวงที่ผมชอบในช่วงหลัง และที่ ชอบมากที่สุดคือ อัลลี วสันต์ คือชอบแทบทุกเพลง อีกอันหนึ่งที่ชอบคือ คาราบาว ที่ชอบนั้นไม่ ได้ชอบว่าเป็นเพลงเพื่อชีวิต แต่ที่ชอบ ที่ลักษณะดนตรีและคำร้องทำนอง

นอกจากนี้แล้วผมยังชอบการทำบุญโดยส่วนใหญ่มักจะทำสังฆทานหรือใส่บาตร และจะทำทุกครั้งเมื่อผมมีโอกาสไม่ได้ทำในวาระหนึ่งวาระใดเป็นพิเศษ ในชีวิตส่วนตัวของผมเป็นคนที่ไม่ชอบยึดติดกับพิธีการอะไร ชอบใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย